

אל קנדי (מחוץ לקמפוס) חוזרת
בסדרת הבת הכובשת אוניברסיטת בראייר

התרחף

אל קנדי

אוניברסיטת בראייר 1

אל קנדי

המרדף

אוניברסיטת בראייר

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אל קנדי
המרדף

Elle Kennedy
THE CHASE
Briar U #2

Copyright © 2018 by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018
Published by arrangement with
Trident Media Group LLC, New York

עורכות ראשיות: ורד רוזה-שמואל, גלי אבני
עורכת: צוף וייסבון
הגהות: אילת שני
הגהות שניות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-05-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

סאמר

"זו בדיחה?" אני בוהה בפה פעור בחמש הבנות שפוסקות נגדי. יש להן צבעי שיער, עור ועיניים שונים זו מזו, ולמרות זאת אני לא מצליחה להבריל ביניהן כי ההבעות שלהן זהות. זחיחות רבה מציצה דרך החרטה המזויפת שהן מנסות להביע, כאילו שהן באמת הרוסות מהחדשות.

הא. הן נהנות מזה.

"אני מצטערת, סאמר, אך זו לא בדיחה." קאיה מעניקה לי חיוך מרחם. "כוועדת התקנים, אנו מתייחסות למוניטין של 'קאפא בטא נו' ברצינות רבה. קיבלנו דיווח מ'נשיונלז' הבוקר –

"אה באמת? קיבלתן דיווח? הן שלחו מברק?"

"לא, זה היה אימייל," היא אומרת, ומפספסת לגמרי את הציניות. היא מעיפה את שיערה המבריק על כתף אחת. "הן הזכירו לוועדה שכל חברה באגודה הזו חייבת לעמוד בסטנדרטים ההתנהגותיים שהן קבעו, אם לא הסניף שלנו יאבד את היחסים הטובים שלו עם 'נשיונלז'."

"אנחנו חייבות להישאר ביחסים טובים," ביאנקה מצייצת, ומפצירה

בי בעיניה. מבין חמש הכלכות שמולי, היא נראית הכי הגיונית.

"במיוחד אחרי מה שקרה עם דפני קטלמן," מוסיפה אחת הבנות

שאת שמה אני לא זוכרת.

סקרנות משתלטת עליי. "מה קרה לדפני קטלמן?"
 "הרעלת אלכוהול." הנערה הרביעית – אני חושבת שקוראים לה
 היילי – מנמיכה את קולה ללחישה ומביטה סביב במהירות, כאילו
 שמסתתרים מכשירי ציטות ברהיטים העתיקים שממלאים את הסלון
 של אחוזת 'קאפא'.

"היא נאלצה לעבור שטיפת קיבה," הבחורה ללא שם מגלה
 בשמחה. וזה גורם לי לתהות אם היא מתלהבת למעשה מכך שדפני
 קטלמן כמעט מתה.

קאיה מדברת וקולה חד. "מספיק עם דפני. לא היית צריכה
 להעלות אותה, קורל –"

קורל! נכון. כך קוראים לה. ושמה נשמע מטופש כעת בדיוק כפי
 שהוא נשמע כשהיא הציגה את עצמה לפני רבע שעה.

"אנו לא אומרות את שמה של דפני בבית הזה," קאיה מסבירה לי.
 אלוהים אדירים. שטיפת קיבה אחת מסכנה ודפני הופכת להיות
 'וולדמורט'? סניף 'קאפא בטא נו' של אוניברסיטת 'בראיר' הרבה
 יותר מחמיר מהסניף ב'בראון'.

וההוכחה היא – שהן מעיפות אותי החוצה עוד לפני שעברתי לגור
 שם.

"זה לא אישי," קאיה ממשיכה, ומעניקה לי עוד חיוך מנחם מזויף.
 "המוניטין שלנו חשוב לנו מאוד, ואף שאת מושגת –"

"שושלת נשיאותית," אני מציינת. אז הא! בפרצוף שלך, קאיה!
 אימי הייתה הנשיאה של סניף 'קאפא' במהלך השנה הראשונה
 והאחרונה שלה בלימודים, וכך גם סבתא שלי. נשות 'הייורד' ו'קאפא
 בטא נו' הולכות יד ביד כמו שרירי בטן וכל אחד מהזכרים ממשפחת
 'המסורת'.

"שושלת," היא חוזרת על עצמה, "אך אנו כבר לא מתייחסות
 באותה צורה מחמירה לאותם קשרי-אבות כמו שהיינו פעם."

קשרי-אבות? מי מדבר ככה? היא נסעה בזמן לימי קדם?
 "כפי שאמרתי, יש לנו חוקים ומדיניות. ואת לא עזבת את סניף
 'בראון' ביחסים טובים במיוחד."

"לא העיפו אותי מ'קאפא', אני מתווכחת. "העיפו אותי מהלימודים עצמם."

קאיה בוהה בי בהלם. "זה משהו שאת גאה בו? שסילקו אותך מאחד הקולג'ים הטובים ביותר במדינה?"
 אני עונה בחירוק שיניים. "לא, אני לא גאה בזה. אני רק אומרת, שמבחינה טכנית, אני עדיין חברה באגודה הזו."
 "אולי, אך זה לא אומר שיש לך זכות לחיות בתוך הבית הזה."
 קאיה משלבת זרועות על סוודר האנגורה הלבן שלה.
 "אני מבינה." אני מחקה את התנוחה שלה, רק שאני משלבת גם רגליים.

מבטה המקנא של קאיה נוחת על מגפי ה'פראדה' השחורים מזמש שלי, מתנה מסבתי לכבוד התקבלותי ל'בראייר'. צחקתי כשפתחתי את הקופסה אתמול בלילה – אני לא בטוחה שנה סלסט מבינה שאני לומדת ב'בראייר' רק מפני שסילקו אותי מהקולג' הקודם שלי. למעשה, אני בטוחה שהיא כן, ופשוט לא אכפת לה. ננה תמצא כל תירוץ בשביל לנעול 'פראדה'. היא הנפש התאומה שלי.

"ולא חשבתן," אני ממשיכה, ובנימת קולי אפשר לשמוע שאני כבר על הקצה, "להודיע לי את זה לפני שארזתי את הדברים שלי, נסעתי כל הדרך לפה ממנהטן, ונכנסתי בדלת?"

ביאנקה היא היחידה שיש בה ההגינות להיראות אשמה. "אנחנו ממש מצטערות, סאמר. אך כמו שקאיה אמרה, ה'נשיונלז' יצרו איתנו קשר רק הבוקר, ואז היינו צריכות להצביע, ו..." היא מושכת קלות בכתפיה. "מצטערת," היא אומרת שוב.

"אז הצבעתן והחלטתן שאסור לי לגור פה."

"כן," קאיה אומרת.

אני מסתכלת על האחרות. "היילי?"

"האלי," היא מתקנת אותי בנימה מקפאה.

אה, מה שתגידי. כאילו שאני אמורה לזכור את השמות שלהן? רק הרגע נפגשנו. "האלי." אני מסתכלת על הבחורה הבאה. "קורל." ואז על הבחורה הבאה. שיט. אני באמת לא מכירה את זאת. "לורה?"

"טוני, היא אומרת בכעס.

ניסוי וטעייה! "טוני, אני חוזרת אחריה בהתנצלות. "אתן בטוחות לגבי זה?"

אני זוכה לשלושה הנהונים.

"יופי. תודה שבזכותן לי את הזמן." אני קמה, מעיפה את השיער על כתף אחת, ומתחילה לכרוך את צעיף הקשמיר האדום שלי סביב צווארי. קצת יותר מדי במרץ אולי, כי נראה שזה מעצבן את קאיה.

"תפסיקי להיות כזו דרמטית," היא מצווה בקול עוקצני. "ואל תתנהגי כאילו שאנחנו אשמות בכך ששרפת את הבית הקודם שלך. תסלחי לנו אם אנחנו לא רוצות לחיות עם פִּירוּמָנִית." אני נאבקת בעצמי לא להתפוצץ מרוב עצבים. "לא שרפתי שום דבר."

"זה לא מה שאחיותינו מ'בראון' אמרו." היא מצמידה שפתיים. "בכל אופן, יש לנו פגישת אגודה בעוד עשר דקות. הגיע הזמן שתלכי."

"עוד פגישה? תראו אתכן! יש לכן לוח זמנים עמוס היום!"
 "אנחנו מארגנות הלילה את אירוע הצדקה של ערב השנה החדשה.
 כדי לגייס כסף," קאיה אומרת בקול נוקשה.
 אה, טעות שלי. "איזו צדקה?"
 "אה." ביאנקה נראית נבוכה. "אנחנו מגייסות כסף לשיפוץ המרתף פה באחווה."

אוי אלוהים אדירים. הן ארגון צדקה? "אז כדאי שתיגשו לעבודה." בחיוך מלגלג, אני מנופפת באצבעותיי באדישות ויוצאת מהחדר. במסדרון, אני מרגישה את צריכת הדמעות הראשונה. שיזידינו הבנות האלה. אני לא צריכה אותן או את האגודה האידיוטית שלהן.
 "סאמר, חכי."

ביאנקה משיגה אותי בדלתות הכניסה. אני מעלה במהירות חיוך על הפנים ומצמצצת כדי להדחיק את הדמעות שהחלו לעלות. לא אתן

להן לראות אותי בוכה, ואני כל כך שמחה שהשארתי את המזוודות שלי ברכב ונכנסתי רק עם התיק הגדול שלי. כמה משפיל זה היה לו הייתי צריכה לסחוב את המזוודות חזרה לרכב? וגם הייתי צריכה לחזור כמה פעמים כי יש לי לא מעט מזוודות.

"תקשיבי," ביאנקה אומרת, וקולה שקט כל כך שאני מתאמצת לשמוע אותה. "תחשבי על עצמך כבת מזל." אני מרימה גבות. "על כך שאני חסרת בית? בטח, אני מרגישה מבורכת."

היא מעלה חיוך קטן. "שם המשפחה שלך הוא הייורדדי לורנטיס. את לא, ולעולם לא תהיי חסרת בית."

אני מחייכת במבוכה. אי־אפשר להתווכח עם זה. "אבל אני רצינית," היא לוחשת. "את לא רוצה לגור פה." עיני השקד שלה זזות במהירות לעבר הכניסה. "קאיה היא כמו סמל בטירונות. זו השנה הראשונה שלה כנשיאת 'קאפא' והיא מנצלת לרעה את הכוח שלה."

"לא שמת לי לב," אני אומרת בציניות.

"היית צריכה לראות מה היא עשתה לדפני! היא התנהגה כאילו האלכוהול הוא העניין, אך האמת היא שהיא פשוט קינאה כי דף שכבה עם החבר שלה לשעבר כריס, אז היא מיררה את חייה של דף. סוף שבוע אחד כשדפני לא הייתה פה, קאיה ב'טעות' – ביאנקה עושה מירכאות באוויר – "תרמה את כל הבגדים שלה לסטודנטים של שנה א' שאספו בגדים לאירוע ההתרמה השנתי. לבסוף דף עזבה את האגודה ועברה מפה."

אני מתחילה לחשוב שהרעלת אלכוהול היא הדבר הטוב ביותר שיכול היה לקרות לדפני קטלמן, אם זה מה שהוציא אותה מהגיהנום הזה.

"מה שתגיד. לא אכפת לי אם אגור פה או לא. כמו שאמרת, אהיה בסדר גמור." אני מדברת בקול אדיש של שום־דבר־בחיים־אף־פעם־אף־פעם־לא־משפיע־עליי ששכללתי לאורך השנים.

זה השריון שלי. אני מעמידה פנים שהחיים שלי הם בית ויקטוריאני

יפהפה, ומקווה שאף אחד לא יתקרב מדי ויראה את כל הסדקים שבחזות שלי.

אך לא משנה כמה משכנעת אני מול ביאנקה, אני לא מצליחה להשתלט ולעצור את גל החרדה הענק שנוחת עליי ברגע שאני נכנסת לרכב שלי חמש דקות לאחר מכן. זה מעתיק את נשימתי ומאיץ לי את הדופק, מקשה עליי לחשוב בצורה צלולה.

מה אני אמורה לעשות?

לאן אני אמורה ללכת?

אני שואפת עמוק. זה בסדר. זה בסדר גמור. אני נושמת עוד נשימה עמוקה. כן, אמצא פתרון. אני תמיד מוצאת, נכון? אני מפשלת כל הזמן, ואני תמיד מוצאת דרך לצאת מזה איכשהו. אני רק צריכה לשנס מותניים ולחשוב –

הנייד שלי מצלצל בקול תרועה את גרסת הרינגטון של השיר "Cheap Thrills" של הזמרת סיה. תודה לאל.

אני לא מבזבזת זמן ועונה. "היי", אני מברכת את אחי דין, אסירת תודה על ההפרעה.

"היי, מנוזלת. רק בודק שהגעת לקמפוס בחתיכה אחת."

"למה שלא אגיע?"

"טוב, מי יודע. אולי ברחת למיאמי עם איזה טרמפיסט שמתחזה לראפר שאספת בכביש המהיר – או כמו שאני אוהב לקרוא לזה, מתכון להפוך לחליפת עור של רוצח סדרתי. אה, רגע! כבר עשית את זה, לעזאזל."

"אוי, אלוהים אדירים. קודם כול, ג'ספר שאף להיות זמר קאנטרי, לא ראפר. ושנית, הייתי עם עוד שתי בנות ונסענו ל'דייטונה ביץ', לא מיאמי. ושלוש, הוא אפילו לא ניסה לגעת בי, שלא נדבר על לרצוח אותי." אני נאנחת. "אף שליסי כן שכבה איתו, והוא הדביק אותה בהרפס."

דממה ספקנית פוגשת את אוזניי.

"דייק?" זה הכינוי שלי לדין מהילדות. הוא שונא את זה. "אתה

שם?"

"אני מנסה להבין איך את חושבת שהגרסה שלך לסיפור היא איכשהו קלה יותר לעיכול משלי." הוא מקלל לפתע. "אוי, פאק, לא שכבתי עם לייסי במסיבת יום הולדתך השמונה-עשרה?" הוא שותק לרגע. "הטיול עם ההרפס קרה לפני המסיבה הזיא. לעזאזל, סאמר! זאת אומרת, השתמשתי בקונדום, אך זה היה נחמד אם היית מזהירה אותי לפני!"

"לא, לא שכבת עם לייסי. אתה מתכוון ללייני, עם 'נון'. הפסקתי להיות חברה שלה אחרי זה."

"למה?"

"כי היא שכבה עם אחי בזמן שהיא הייתה אמורה לבלות איתי במסיבה שלי. זה לא מגניב."

"נכון. מהלך אנוכי."

"כן."

רעש פתאומי נשמע על הקו – זה נשמע כמו רוח, מנועי מכוניות ואז צפירות. "מצטער", דין אומר. "אני בדיוק יוצא מהדירה. המונית שלי הגיעה."

"לאן אתה נוסע?"

"לאסוף את הבגדים שלנו מניקוי יבש. המקום שאליו אלי ואני הולכים נמצא ב'טרייבקה', אבל הם עושים עבודה מדהימה, אז זה שווה את הסיכוי. ממליץ בחום."

דין וחברה שלו אלי גרים ב'וסט וילג' במנהטן. אלי הודתה בפניי שהאזור הרבה יותר מפואר ממה שהיא רגילה, אך בשביל אחי, זו בעצם ירידת מדרגה; הפנטהאוז המשפחתי שלנו נמצא ב'אפר איסט סייד', ומתפרש על פני שלוש הקומות האחרונות במלון שלנו, ה'הייורד פלזה'. אך הבניין החדש של דין קרוב לבית הספר הפרטי שבו הוא מלמד, ומכיוון שלאלי יש תפקיד ראשי בתוכנית טלוויזיה שמצולמת בכל רחבי מנהטן, המיקום נוח לשניהם.

זה בטח נחמד כל כך בשבילם, שיש להם מקום לגור בו.

"בכל אופן, התמקמת לך כבר בבית 'קאפא'?"

"לא בדיוק", אני מודה.

"בשם האלוהים, סאמר. מה כבר עשית?"
 הלסת שלי נפערת בזעם. למה המשפחה שלי תמיד מניחה שאני
 זו שלא בסדר?

"לא עשיתי שום דבר," אני עונה בקול נוקשה. אבל אז תבוסה
 מחלישה את קולי. "הן לא חושבות שמישהי כמוני טובה למוניטין של
 האגודה. אחת מהן אמרה שאני פִּירוֹמְנִית."
 "טוב," דין אומר בחוסר טקט. "זה די נכון."
 "לך תזדיין, דיקי. זה היה בלי כוונה. פִּירוֹמְנִים מבעירים שריפות
 בכוונה."

"אז את פִּירוֹמְנִית מקרית. ה'פִּירוֹמְנִית המקרית'. זה שם מעולה
 לספר."

"מגניב. לך תכתוב אותו." לא אכפת לי כמה עוקצנית אני נשמעת.
 אני מרגישה עצבנית, ואני יורה את העצבים שלי לכל עבר. "בכל
 אופן, הן סילקו אותי, ועכשיו אני צריכה להבין איפה לעזאזל אגור
 בסמסטר הזה." הגרון שלי נחנק מגוש שמופיע משום מקום, וצליל
 חנוק של יבבה מצליח להיפלט לי.
 "את בסדר?" דין שואל מייד.

"לא יודעת." אני בולעת בכבדות. "אני... זה מגוחך. אני לא יודעת
 למה אני נסערת. הבנות ההן נוראיות ובכל מקרה לא הייתי נהנית
 לגור איתן. זאת אומרת, זה ערב השנה החדשה, והן כולן בקמפוס!
 הן מארגנות אירוע צדקה כלשהו במקום לחגוג! זה כל כך לא הסצנה
 שלי."

הדמעות שהצלחתי לעצור כבר לא בשליטתי. שתי דמעות שמנות
 זולגות במורד לחיי, ואני ממש שמחה שדין לא פה כדי לראות אותן.
 זה מספיק גרוע שהוא יכול לשמוע אותי בוכה.
 "אני מצטער, מנוזלת."

"מה שתגיד." אני מנגבת בכעס את עיניי הרטובות. "זה לא משנה.
 אני לא מתכוונת לבכות על כמה בנות מרושעות ובית עמוס מדי. לא
 אתן לזה להשפיע עליי. סלינה גומז הייתה נותנת לזה להשפיע עליה?
 ממש לא."

הוא שותק לרגע, מבולבל. "סלינה גומז?"
 "כן." אני מבליטה את הסנטר. "היא סמל לאיכות וטוהר, והמודל
 לחיקוי שלי. מבחינה אישיותית. ברור שכשמדובר בסטייל, תמיד
 ארצה להיות קוקו שאנל, ותמיד איכשל כי אף אחת לא יכולה להיות
 קוקו שאנל."

"ברור." הוא משתהה לרגע. "על איזה תקופה של סלינה גומז
 אנחנו מדברים? ג'סטין ביבר או 'The Weekend'? או ביבר חלק
 שני?"

אני מחמיצה פנים לנייד שלי. "אתה אמיתי עכשיו?"
 "מה?"

"אישה לא מוגדרת על סמך בני הזוג שלה. היא מוגדרת על סמך
 ההישגים שלה. והנעליים שלה."

מבטי נוחת על המגפיים החדשים שלי, באדיבותה של ננה סלסט.
 לפחות אני זוכה להצלחה מזהירה בתחום הנעליים.
 בכל השאר, לא ממש.

"אני מניחה שאוכל לבקש מאבא להתקשר לאנשים שאחראים
 על המגורים כדי לראות אם יש מקום במעונות." ושוב, אני מרגישה
 מובסת. "אף שממש לא בא לי לעשות את זה. הוא כבר היה צריך
 להפעיל קשרים כדי להכניס אותי ל'בראייר'."

ואני מעדיפה לא לגור במעונות אם אני לא ממש חייבת. לחלוק
 אמבטיה עם תריסר בנות אחרות זה הסיוט הכי גדול שלי. הייתי
 צריכה לעשות את זה בבית 'קאפא' ב'בראון', אך חדר השינה הפרטי
 הפך את העניין עם האמבטיה לנסבל יותר איכשהו. אין סיכוי שנתרו
 עדיין חדרי שינה ליחיד במעונות כששנת הלימודים כבר החלה.

אני גונחת בשקט. "מה אני אמורה לעשות?"

יש לי שני אחים גדולים יותר שמעולם לא מוותרים על הזדמנות
 להקניט או להביך אותי, אך לפעמים הם מפגינים רגעים נדירים של
 חמלה. "אל תתקשרי לאבא עדיין," דין אומר בקול זועף. "תני לי
 לראות מה אני יכול לעשות קודם."

המצח שלי מתכווץ. "אני לא בטוחה שאתה יכול לעשות משהו."

"חכי רגע עם השיחה אליו. יש לי רעיון." צווחת בלמים נשמעת מהצד השני. "רגע אחד. תודה, אחי. נסיעה של חמישה כוכבים, בוודאות." דלת רכב נטרקת. "סאמר, את גם ככה חוזרת לעיר הלילה, נכון?"

"לא תכננתי לחזור," אני מודה, "אך נראה שאין לי ברירה עכשיו. אצטרך לישון במלון בבוסטון עד שאצליח לארגן לעצמי מגורים." "לא בוסטון. התכוונתי לניו יורק. הסמסטר אמור להתחיל רק בעוד כמה שבועות. חשבתי שתישארי בפנטהאוז עד אז."

"לא, רצייתי לפרוק ולהתמקם וכל החרא הזה." "טוב, זה בכל מקרה לא עומד לקרות היום, והלילה זה ערב ראש השנה, אז כבר עדיף לך לבוא הביתה ולחגוג איתי ועם אלי. חלק מהחברים הוותיקים שלי מהקבוצה אמורים להגיע אלינו גם כן." "כמו מי?" אני שואלת בסקרנות.

"גארט הגיע לעיר למשחק, אז הוא יהיה פה. והחטיבה הנוכחית של 'בראייר' מגיעים. את מכירה חלק מהם – מייק הוליס, האנטר דבנפורט. האמת היא, שהאנטר למד ב'רוזלון פרפ', אני חושב שהוא היה שנה מתחתיך. פייר וקורסן, אך לא נראה לי שפגשת אותם אי פעם. פיצי –"

ליבי מגמגם.

"אני זוכרת את פיצי," אני אומרת בקול הכי אדיש שאני יכולה – שאינו אדיש בכלל. אפילו אני יכולה לשמוע את ההתרגשות בקולי. אך מי יכול להאשים אותי? פיצי זה קיצור לקולין פיציג'רלד, ובמקרה הוא 'החד-קרן'. גבר חד-קרן גבוה, סקסי ומקועקע, שמשחק הוקי, שאולי אני קצת דלוקה עליו.

טוב, בסדר.

אני ממש-ממש דלוקה עליו.

הוא כזה... קסום. אך הוא גם קשה להשגה. חבריו להוקי של דין בדרך כלל נמרחים עליי כשהם פוגשים אותי, אך לא פיץ. פגשתי אותו בשנה שעברה כשביקרתי את דין ב'בראייר', והבחור בקושי הסתכל לכיוון שלי. כשראיתי אותו שוב במסיבת יום הולדת של חברו של דין,

לוגן, הוא אמר לי אולי עשר מילים – ואני די בטוחה שחצי מהן היו שלום, מה שלומך ולהתראות.

הוא מתסכל. לא שאני מצפה שכל גבר בסביבתי ייפול לרגליי. אך אני יודעת שהוא נמשך אליי. שמתי לב לדרך שבה עיניו החומות לוחטות כשהוא מסתכל עליי. הן בוערות, לעזאזל.

אלא אם כן אני רואה את מה שאני רוצה לראות. לאבא שלי יש מין משפט סופר־יהיר שאומר: תפיסה ומציאות נפרדות במידה ניכרת. האמת בדרך כלל נמצאת איפשהו באמצע. אבא השתמש במשפט הזה בנאום הסיכום שלו במשפט רצח פעם, ועכשיו הוא שולף אותו בכל הזדמנות, גם במקרים שהוא לא ממש רלוונטי.

אם האמת נמצאת איפשהו בין האדישות המוחצנת של קולין פיצג'רלד כלפיי (הוא שונא אותי), והלהט שאני רואה בעיניו (התשוקה הלוהטת שלו כלפיי), אז... אני מניחה שאתפשר ואומר שהוא רואה אותי כידידה?

אני מצמידה שפתיים.

לא. ממש לא. אני מסרבת להיכנע לידידות עוד לפני שעשיתי מהלך כלשהו.

"יהיה כיף", דין אומר. "חויך מזה, עברו שנים מאז שבילינו יחד באותו מקום בערב השנה החדשה. אז תזיזי את התחת שלך לניו יורק ותשלחי לי הודעה כשאת כאן. הגעתי לניקוי היבש עכשיו. חייב לנתק. אוהב אותך."

הוא מנתק, ואני מחייכת חיוך גדול כל כך שקשה לי לדמיין שבכיתי לפני חמש דקות. דין אולי קוץ בתחת רוב הזמן, אך הוא אח גדול טוב. הוא שם בשבילי כשאני זקוקה לו, וזה מה שבאמת חשוב.

ו – השבח לאל! – עכשיו יש לי מסיבה ללכת אליה. אין משהו טוב יותר ממסיבה אחרי יום מחורבן. אני זקוקה לזה נואשות.

אני בודקת מה השעה. אחת בצוהריים.

אני עושה חישוב מהיר בראש. קמפוס 'בראייר' נמצא כשעה נסיעה מבוסטון. משם, זו נסיעה של שלוש־וחצי, ארבע שעות למנהטן. זה

אומר שלא אגיע לעיר עד הערב, וזה לא ישאיר לי יותר מדי זמן להתכונן. אם אני עומדת לראות את החד-קרן שלי הערב, אני מתכננת להיראות טיפ-טופ מכף רגל ועד ראש. הבחור הזה לא יבין מה נפל עליו.

פרק 2

פיץ

"תרקוד איתי?"

אני רוצה להגיד לא.

אך אני גם רוצה להגיד כן.

אני קורא לזה דילמת סאמר – התגובות המתסכלות והקיצוניות שהאלה ירוקת-העיניים וזהובת-השיער הזו מציתה בי.

פאק כן וגם לעזאזל לא.

תתפשט איתה. תברח רחוק, הכי רחוק ממנה.

"תודה, אבל אני לא אוהב לרקוד." אני לא משקר. ריקוד זה הדבר

הכי גרוע.

חוץ מזה, כשמדובר בסאמר די לורנטיס, אינסטינקט הבריחה שלי

תמיד מנצח.

"לא כף איתך בכלל, פיצי." היא משמיעה צליל מצקצק, ומושכת

את מבטי לשפתיים שלה. מלאות, ורודות ומבריקות, עם שומה

קטנטנה בצד השמאלי של פיה.

וזה פה סקסי בטירוף.

לעזאזל, כל דבר שקשור בסאמר סקסי. היא בוודאות הבחורה הכי

יפה בבר, וכל בחור בסביבתנו בוהה בקנאה או נועץ בי מבט זועם על

שאני איתה.

לא על זה שאני איתה ממש. אנחנו לא יחד. אני רק עומד לידה, עם

שישים סנטימטרים של מרווח בינינו. שסאמר כל הזמן מנסה לצמצם כשהיא נשענת קרוב יותר אליי.

להגנתה אומר, שהיא צריכה ממש לצרוח לי באוזן כדי שאוכל לשמוע אותה עם מוזיקת הריקודים האלקטרונית שרועמת בחדר. אני שונא את המוזיקה הזו ואני לא אוהב ברים כאלה, שיש בהם רחבת ריקודים ומוזיקה מחרישה. למה להוליך אנשים שולל? פשוט תקראו למקום שלכם מועדון לילה, אם זה מה שאתם רוצים שזה יהיה. הבעלים של 'גאנר'ז פאב' היה צריך לקרוא למקום הזה 'גאנר'ז קלאב'. ואז הייתי יכול להסתובב ברגע שהייתי רואה את השלט, ולחסוך מעצמי את ריסוק עור התוף שלי בשתי האוזניים.

ולא בפעם הראשונה הלילה, אני מקלל את החברים שלי שגררו אותי לברוקלין לערב השנה החדשה. הייתי מעדיף להיות בבית, לשתות בירה או שתיים ולצפות בספירה לאחור בטלוויזיה. אני מסוג האנשים שאוהבים בילוי רגוע.

"אתה יודע, הם הזהירו אותי שאתה זעפן, אך לא האמנתי עד לרגע

זה."

"מי זה הם?" אני שואל בחשדנות. "והיי, רגע. אני לא זעפן."

"המממ, אתה צודק – המונח קצת מיושן. בוא נלך על חמוץ."

"בואי לא."

"משטרת האנטי־כיף? זה יותר טוב?" הבעתה נוטפת תמימות.

"ברצינות, פיץ, מה יש לך נגד קצת כיף?"

חיוך לא מכונן מתפרץ לחופשי. "אין לי שום דבר נגד קצת כיף."

"בסדר. אז מה יש לך נגדי?" היא מתריסה. "כי בכל פעם שאני

מנסה לדבר איתך, אתה בורח."

חיוכי מתפוגג. אני לא אמור להיות מופתע שהיא חשפה אותי

בפומבי. נפגשנו פעמיים בלבד, אך זה מספיק זמן בשבילי לדעת

שהיא מהטיפוסים שנהנים מדרמות.

אני שונא דרמות.

"וגם אין לי שום דבר נגדך." במשיכת כתף, אני מתחיל להתרחק

מהבר, מתכונן לעשות בדיוק את מה שהיא כרגע האשימה אותי בו – לברוח.

ניצוץ מתוסכל עולה בעיניה. הן גדולות וירוקות, באותו הגוון של אחיה הגדול דין. ודין הוא הסיבה שבגללה אני מכריח את עצמי להישאר במקום ולא לברוח. הוא חבר טוב שלי. אני לא יכול להיות מגעיל לאחותו, גם בגלל הכבוד שלי אליו, וגם מהפחד על עצמי. כשהייתי מרוח על רחבת ההוקי, דין בחר להסיר את הכפפות ולא להמשיך להילחם נגדי. ויש לו אגרוף ימני קטלני.

"אני מתכוון לזה," אני אומר בקול מחוספס. "אין לי שום דבר נגדך. אנחנו בסדר."

"מה? לא שמעתי את החלק האחרון," היא צועקת.

אני מטה את הפה שלי לעבר אוזנה, ומופתע שאני בקושי צריך לכופף את הצוואר. היא גבוהה יותר מנערה ממוצעת, מטר שבעים ותשע או שמונים ומשהו, ומכיוון שאני מטר שמונים ותשע ומתנשא מעל נשים, התחושה מרעננת.

"אמרתי שאנחנו בסדר," אני חוזר על עצמי, אך טעיתי בחישוב המרחק שבין שפתיי לאוזנה של סאמר. שניהם מתנגשים, ואני מרגיש צמרמורת חולפת בגופה.

גם אני מצטמרר, כי הפה שלי קרוב מדי לשלה. יש לה ריח של גן עדן, שילוב מרתק כלשהו של פרחים ויסמין ווניל וגם – עץ האלגום, אולי? גבר יכול להתמסטל מהניחוח הזה. ושלא נדבר על השמלה שלה. לבנה, סטרפלס, קצרה. כל כך קצרה שהיא בקושי מתחככת בחלק התחתון של ירכיה.

אלוהים אדירים.

אני מזדקף במהירות לפני שאעשה משהו מטומטם, כמו לנשק אותה. במקום זה, אני לוגם לגימה ענקית מהבירה שלי, אך אני בולע לא טוב והיא יורדת בקנה הנשימה שלי, ואני מתחיל להשתעל כאילו שאנו במאה השמונה-עשרה ואני חולה שחפת.

מהלך חלקלק ביותר.

"אתה בסדר?"

כשהתקף השיעול נרגע, אני מגלה שהעיניים הירוקות ההן רוקדות עליי. שפתיה מעוקלות בחיוך מרושע. היא יודעת בדיוק מה גרם לי להתבלבל.

"בסדר," אני מקרקר, בדיוק כששלושה בחורים שיכורים ביותר ניגשים לכר ונתקלים בסאמר.

היא מועדת, והדבר הבא שקורה זה שיש לי אישה מהממת עם ריח מתוק בזרועותיי.

"היא צוחקת ואוחזת בידי." "קדימה, בוא נצא מפה לפני שניפצע." מסיבה כלשהי, נתתי לה להוביל אותי משם.

אנו מגיעים לבסוף לשולחן גבוה ליד המעקה שמפריד בין החלל המרכזי של הבר לרחבת הריקודים הקטנה והמגעילה. במבט חטוף מסביב אני קולט שרוב החברים שלי שיכורים לחלוטין.

מייק הוליס, השותף שלי לדירה, מתחכך בברונטית חמודה ונראה שזה לא מפריע לה בכלל. הוא זה שהתעקש שניסע כל הדרך לברוקלין במקום להישאר באזור בוסטון. הוא רצה לבלות את ראש השנה עם אחיו הגדול ברודי, שנעלם ברגע שהגענו לפה. כנראה הבחורה היא פרס הניחומים של הוליס על ההברזה של אחיו.

השותף האחר שלנו, האנטר, רוקד עם שלוש בנות. כן, שלוש. הן עושות הכול חוץ מללקק לו את הפנים, ואני די בטוח שאחת מהן דחפה יד לתוך המכנסיים שלו. האנטר, כמובן, מת על זה.

איזה הבדל שנה אחת עושה. בעונה שעברה הוא הרגיש לא בנוח עם כל תשומת הלב הנשית, אמר שזה גורם לו להרגיש קצת המוני. עכשיו, נראה שאין לו שום בעיה לנצל את כל ההטבות שיש לשחקני הוקי בנבחרת אוניברסיטת 'בראיר' וליהנות מהן. ותסמכו עליי, יש הרבה יתרונות.

בואו נהיה כנים – ספורטאים הם הבחורים הכי שווים זיון ברוב הקמפוסים במכללה. אם אתה בבית ספר לכדורגל, רוב הסיכויים שיש תור של מעריצות שמתחננות למצוץ לבלם האחורי. בבית ספר לכדורסל? קבוצת הגרופיות מכפילה ואף משלשת את עצמה, במיוחד בחודש מרץ לפני שמתחיל הטירוף של 'טורניר אליפות המכללות

בכדורסל'. וב'בראייר', עם קבוצת הוקי שזכתה בעשרות אליפויות של 'פרוזן פור' ועם יותר משחקים בשידור חי בטלוויזיה מכל מכללה אחרת במדינה? שחקני ההוקי הם אלים.

חוץ ממני, כמובן. אני משחק הוקי, כן. אני טוב בזה, בהחלט. אך 'אל' ו'ספורטאי' ו'כוכב-על' הם מונחים שמעולם לא הרגשתי בנוח איתם. עמוק בפנים, אני חנון רציני. חנון שמעמיד פנים שהוא אל. "להאנטר יש סטייל." סאמר בוחנת את הפמליה של האנטר.

הדייג'יי החליף את המוזיקה מזבל אלקטרוני לארבעים הלהיטים הכי לוחטים. ותודה לאל, שהוא גם הוריד את הווליום, כנראה בציפייה לספירה לאחור ההולכת וקרבה. עוד שלושים דקות אוכל לברוח.

"נכון מאוד, אני מסכים.

"אני מתרשמת."

"כן?"

"בהחלט. הבחורים מ'גריניץ' בדרך כלל מתנשאים."

אני תוהה איך היא יודעת שהאנטר מקונטיקט. אני לא חושב שראיתי אותם מחליפים יותר מכמה מילים הלילה. אולי דין סיפר לה? או אולי –

או אולי זה לא משנה איך היא יודעת, כי אם זה כן היה משנה, אז זה אומר שהתחושה המזורה המעקצת בבית החזה שלי היא קנאה. וזה, למען האמת, לא מתקבל על הדעת.

סאמר בוחנת שוב את הקהל ונרתעת. "אוי, אלוהים. דוחה." היא חופנת את ידיה לצורה של מיקרופון, וצועקת, "תשאיר את הלשון שלך בפה שלך, דיקי!"

צחוק מתפרץ ממני. אין סיכוי שדין יכול לשמוע אותה, אך אני מניח שיש לו מין רדאר של אחים, כי הוא מנתק במהירות את שפתיו משפתיה של חברתו. ראשו מסתובב לכיוון שלנו. כשהוא רואה את סאמר, הוא מרים לעברה אצבע משולשת.

היא בתמורה מפריחה לו נשיקה.

"אני ממש שמח שאני ילד יחיד," אני מעיר.

היא מחייכת אליי. "לא, אתה מפספס הרבה. לענות את האחים שלי זה אחד הבילויים האהובים עליי."
 "שמתי לב." היא קוראת לדין 'דיקי', שם חיבה מילדות שאדם נחמד יותר היה מפסיק להשתמש בו לפני שנים.
 מצד שני, שם החיבה של דין לסאמר הוא 'מנוזלת', אז אולי זה בצדק שהיא ממשיכה לכנות אותו כך.
 "לדיקי מגיע להתייטר הלילה. אני לא מאמינה שאנו חוגגים בברוקלין," היא רוטנת. "כשהוא אמר שאנו מקבלים את פני השנה החדשה בעיר, הנחתי שהוא התכוון למנהטן – אבל אז הוא ואלי גררו אותי לברוקלין הנוראית במקום. אני מרגישה מרומה."
 אני מגחך בלגלוג. "מה לא בסדר בברוקלין? אבא של אלי גר פה בסביבה, לא?"

סאמר מהנהנת. "מחר הם הולכים לבלות איתו יום שלם. ובתשובה לשאלתך – מה כן בסדר בברוקלין? פעם זה היה נחשב למקום מגניב, לפני שהיפסטרים השתלטו עליו."

"יש עדיין היפסטרים? חשבתי שגמרנו עם השטות הזו."
 "ממש לא. ואל תיתן לאף אחד להגיד לך אחרת." היא מצטמררת בצחוק. "כל האזור הזה מפוצץ בהם."

היא אומרת 'בהם' כאילו שהם נושאים מחלה מחרידה ובלתי ניתנת לריפוי. אף שהיא אולי צודקת – כשאני בוחן את הקהל לעומק אני שם לב פתאום לכמות הגדולה של בגדי וינטג', סקיני ג'ינס צרים באופן מכאיב על גברים, תכשיטי רטרו משולבים בתכשיטים מבריקים חדשים, והרבה הרבה מאוד זקנים.

אני משפשף את הזקן של עצמי, ותוהה אם זה ממקם אותי במחנה של ההיפסטרים. הסתובבתי איתו כל החורף, בעיקר כי זה משמש בידוד טוב נגד הקור העז שחווינו. בשבוע שעבר פגעה בנו אחת הסופות הצפון-מזרחיות הכי גרועות שראיתי בחיי. כמעט קפאו לי הביצים.

"הם כאלה..." היא מחפשת את המילה המתאימה. "מאוסים."
 אני חייב לצחוק. "לא כולם."

"רובם," היא אומרת. "כאילו, רואה את הבחורה ההיא שם? עם הצמות והפוני? היא לובשת קרדיגן של 'פראדה' שעולה אלף דולר – והיא לובשת אותו על גופייה שעולה חמישה דולר שהיא כנראה מצאה בחנות צדקה, והנעליים המצויצות המזרות ההן שמוכרים בצ'יינטאון. היא מזויפת לגמרי."

אני מכווץ גבותי. "איך את יודעת שהקרדיגן עולה אלף דולר?"
 "כי יש לי את אותו אחד באפור. חוץ מזה, אני יכולה לקלוט בגד של 'פראדה' גם במסדר זיהוי."

אין לי ספק בכך. היא כנראה נכנסה לתוך בגד גוף של מעצב ברגע שיצאה מהרחם של אימה. סאמר ודין מגיעים ממשפחה עשירה בטירוף. ההורים שלהם עורכי דין מצליחים שהיו עשירים עוד לפני שהם התחתנו, כך שעכשיו הם כמו זוג-על-מגה-עשיר שיכול כנראה לקנות מדינה קטנה בלי שזה ישפיע בכלל על חשבון הבנק שלהם. שהייתי בפנטהאוז שלהם במנהטן פעמיים, וזה היה לא מציאותי בכלל. יש להם גם אחוזה בגרינוויץ, בית חוף, ועוד הרבה נכסים אחרים מסביב לגלובוס.

ואני, אני בקושי מצליח לשלם שכירות על הדירה המשותפת שאני חולק עם עוד שני בחורים. אף על פי שאנחנו עדיין מחפשים את השותף הרביעי, כך שהחלק שלי ירד ברגע שנמלא את החדר הריק ההוא.

לא אשקר – העובדה שסאמר חיה בפנטהאוזים וקונה בגדים באלפי דולרים מטרידה אותי קצת.

"בקיצור, היפסטרים מבאסים, פיצי. תודה, אבל לא תודה. אני מעדיפה – אוו! אני מתה על השיר הזה! היה לי אישור להיכנס אל מאחורי הקלעים בהופעה שלה ב'גרדן' ביוני שעבר וזה היה מדהים."

הפרעת הקשב והריכוז חזקה אצל הבחורה הזו, ידידי.

אני מסתיר חיוך כשסאמר זונחת את נאום ה'מוות-לכל'-ההיפסטרים' שלה ומתחילה לנענע את ראשה לקצב השיר של ביונסה. הקוקו הגבוה שלה מתנפנף בפראות.

"אתה בטוח שאתה לא רוצה לרקוד?" היא מפצירה.

"אני יותר מבטוח."

"אתה כזה גרוע. אני כבר חוזרת."

אני ממצמץ, והיא כבר לא לצידי. ממצמץ שוב, וקולט אותה על רחבת הריקודים, עם זרועות באוויר, קוקו מתנפנף, ומותניים שמתנועעים לפי הקצב.

אני לא היחיד שצופה בה. ים של עיניים חומדות זזות לכיוון הבחורה היפהפייה בשמלה הלבנה. סאמר לא מבחינה בכך או שלא אכפת לה. היא רוקדת לבד, בלי שום קמצוץ של מודעות עצמית. היא מרגישה בנוח לגמרי עם הגוף שלה.

"אלוהים אדירים," האנטר דבנפורט נוהם, וניגש לשולחן. כמו רוב הגברים סביבנו, הוא בוהה בסאמר עם הבעה שאפשר לתאר רק כרעב טהור.

"כנראה היא לא שכחה את התנועות שלה מימיה כמעודדת." האנטר יורה עוד מבט מתפעל לעברה של סאמר. כשהוא מבחין בפניי המבולבלות, הוא מוסיף, "היא הייתה מעודדת בתיכון. וגם חלק מקבוצת הריקוד."

מתי הוא וסאמר ניהלו שיחה ארוכה מספיק כדי שהוא יגלה את פירווי המידע האלה?

תחושת העקצוץ המעיקה חוזרת, והפעם עושה את דרכה במעלה גבי.

אך זו לא קנאה.

"מעודדת ורקדנית, הה?" אני שואל בקלילות. "היא סיפרה לך

את זה?"

"למדנו באותו בית ספר," הוא חושף.

"מה אתה אומר."

"כן. אני הייתי שנה מתחתיה, אבל סמוך עליי, כל גבר סטרייט עם זין פעיל הכיר היטב את התנועות של סאמר די לורנטיס מקבוצת המעודדות."

אני בטוח.

הוא טופח על כתפי. "אני הולך להשתין ואז להביא לי עוד משקה. רוצה משהו?"

"אני בסדר."

אני לא בטוח למה, אך אני מרגיש הקלה שהאנטר לא בסביבה כשסאמר חוזרת לשולחן, בלחיים סמוקות מהמאמץ.

למרות הטמפרטורות הקפואות בחוץ, היא בחרה לא ללבוש טייסס או גרביונים, וכפי שאבא שלי היה אומר, יש לה רגליים באורך הגלות. רגליים ארוכות, חלקות, ומהממות שכנראה יראו לזהטות לגמרי כרוכות סביב מותניי, והשמלה הלבנה מדגישה את השיזוף המזוהב העמוק שלה, ומקנה לה אנרגיה בוהקת ובריאה, כמעט מהפנטת.

"אז, את..." אני מכחכח בגרון. "את באה ל'בראייר' הסמסטר הזה, ה?"

אני שואל, בניסיון להסיח את דעתי מגופה הלוהט.

היא מהנהנת אליי בהתלהבות. "נכון מאוד!"

"תתגעגע ל'פרובידנס'?" אני יודע שהיא בילתה את השנה הראשונה והשנייה שלה ב'בראון', נוסף על סמסטר אחד בתחילת השנה האחרונה, וכל זה הוא בעצם חצי מתקופת לימודיה. אם הייתי במקומה, הייתי שונא להתחיל מחדש במכללה חדשה.

אך סאמר מנידה בראשה. "לא ממש. לא התלהבתי מהעיירה, או מהמכללה. הלכתי לשם רק כי ההורים שלי רצו שאלמד במכללה יוקרתית ולא התקבלתי ל'הרווארד' או 'ייל', היכן שהם למדו." היא מושכת בכתפיה. "רצית ללכת ל'בראייר'?"

"בהחלט. שמעתי דברים פנומנליים על התוכנית ללימודי אומנויות שלהם. וברור שתוכנית ההוקי שלהם מעולה. הם הציעו לי מלגה מלאה כדי שאשחק, ויוצא לי ללמוד משהו שאני באמת אוהב, אז..." אני מושך בכתפיים חזרה.

"זה כל כך חשוב. לעשות את מה שאתה אוהב, אני מתכוונת. הרבה אנשים לא זוכים להזדמנות הזו."

סקרנותי מתעוררת. "מה את אוהבת לעשות?"

החיך שלה בתגובה מלא בביטול עצמי. "אודיע לך כשאגלה זאת בעצמי."

"נו, באמת, חייב להיות משהו שאת מתלהבת ממנו."
 "טוב, יצא לי להתלהב מדברים – עיצוב פנים, פסיכולוגיה, בלט, שחייה. הבעיה היא, שזה אף פעם לא מתמשך. אני מאבדת עניין במהירות. אני מניחה שעוד לא מצאתי את התחום שילהיב אותי לטווח הארוך."

הכנות שלה מפתיעה אותי קצת. היא נראית הרבה יותר מחוברת לעצמה הערב בהשוואה למפגשים הקודמים שלנו.
 "אני צמאה," היא מכריזה.

אני מדחיק את הרוחף לגלגל עיניים, כי אני בטוח שזה קוד ל'לך תקנה לי משקה'. רק שזה לא. בחיך שוב היא חוטפת את הבירה מידי. אצבעותינו מתחככות לשבריר שנייה, ואני מעמיד פנים שאני לא מבחין בניצוץ של חום שפילח את זרועי. אני צופה כשהיא כורכת את אצבעותיה סביב בקבוק ה'היינקן' ולוקחת לגימה ארוכה.

יש לה ידיים קטנות, אצבעות עדינות. זה יהיה אתגר לצייר אותן, להצליח ללכוד את השילוב המרתק של שבריריות וביטחון. ציפורניה קצרות, מעוגלות עם קצוות של פרנץ' לכן או איך שקוראים לזה, סגנון שנראה יותר מדי פשוט למישהי כמו סאמר. הייתי מצפה לטפרים ארוכים במיוחד צבועים בוורוד או צבע פסטל אחר.

"אתה שוב עושה את זה." קולה נשמע מאשים. וגם קצת מעוצבן.
 "עושה מה?"

"מתעלם ממני. מזדעף."

"אין מילה כזו."

"מי אמר?" היא לוגמת עוד לגימה מהבירה.

מבטי ננעל מייד על שפתיה.

לכל הרוחות, אני חייב להפסיק עם זה. היא לא הטיפוס שלי. בפעם הראשונה שפגשתי אותה, הכול בה צרח נערת אגודה. בגדי המעצבים, גלים על גבי גלים של שיער בלונדיני, תווי פנים שיכולים לעצור את התנועה.

וגם אין סיכוי שאני הטיפוס שלה. אין לי מושג למה היא מבלה את ערב השנה החדשה בשיחה עם בריון מחוספס ומקועקע כמוני.

"מצטער. אני לא דברן גדול. אל תיקחי את זה באופן אישי, בסדר?" אני חוטף את הבקבוק שלי חזרה.
"בסדר, אני לא. אך אם לא בא לך לדבר, לפחות תשעשע אותי בדרכים אחרות." היא מניחה ידיים על המותניים. "אני מציעה שנתמזמז."

פרק 3

פיץ

פעם נוספת, אני נחנק באמצע הלגימה.

אלוהים אדירים. היא באמת אמרה את זה כרגע?
אני מסתכל עליה, והיא עומדת עם גבה אחת מושלמת מקומרת,
מחכה לתגובתי. כן. היא אמרה את זה.

"אה... את רוצה, אה..." אני משתעל שוב.

"אוי, תירגע!" סאמר צוחקת. "זו הייתה בדיחה."

אני מצר את עיני אליה. "בדיחה," אני חוזר אחריה. "אז אין לך
שום עניין להתמזמז איתי?" לעזאזל, למה אני מתגרה בה? הזין שלי זו
על הרוכסן שלי, כמזהיר אותי שאסור לי אפילו להשתעשע במחשבה
על לנשק את סאמר.

"זאת אומרת, זה לא יהיה סוף העולם אם נעשה את זה,"
היא אומרת בקריצה. "וזה תמיד נחמד שיש לך מישהו להתנשק
איתו בחצות. אף על פי שהתברחתי. אני פשוט אוהבת לגרום לך
להסמיק."

"אני לא מסמיק," אני מוחה, כי אני גבר, וגברים לא מסתובבים
ומכריזים שהם מסמיקים.

סאמר לוועגת. "כן, אתה כן! אתה מסמיק עכשיו."

"אה, באמת? את יכולה לראות את הכביכול-סומק הזה דרך הזקן
שלי, הה?" אני משפשף את פניי בהתרסה.

"אה-הא." היא מושיטה את ידה ומלטפת את הלחי שלי מעל הזקן העבה. "הנה. פה."

אני בולע בכבדות. הזין שלי זו שוב.
אני שונא שאני נמשך אליה כל כך.

"פיצי", היא לוחשת באוזני, והדופק שלי משתולל. "אני חושבת שאנחנו –"

"שנה חדשה טובה!"

ניצלנו על ידי הוליס.

חברי מזנק עלינו ומנחית נשיקה רטובה על לחיה של סאמר. הם רק הכירו הלילה, אך היא לא נראית כועסת על הנשיקה, רק משועשעת קלות.

"אתה מקדים בעשרים דקות עם ההצהרה הזו," היא מודיעה לו.
"ולך אין משקה ביד!" הוא נועץ בה מבט לא מרוצה. "למה אין לה משקה ביד? שמישהו יביא לאישה היפהפייה הזו משקה!"
"אני לא שתיינית גדולה," סאמר מוחה.

"בולשיט," דין אומר. הוא ניגש אלינו, עם החברה שלו אלי היזו לצידו. "היית מחוקה לגמרי כשרפת את בית האגודה."

"שרפת את בית האגודה?" קול מוכר שואל.

דין מסתובב במהירות. "גי!" הוא זועק. "ממש בשנייה האחרונה!"

"כן, כמעט לא הצלחנו להגיע," גארט גרהם אומר כשהוא צועד לשולחן. "הייתה תאונת שרשרת של עשר מכוניות על הגשר. ישבנו שם במשך שעה כמעט עד שהתנועה החלה לזוז שוב."

"האן-האן!" אלי אומרת בשמחה, וכורכת את זרועותיה סביב האנה ולס. האנה היא חברתו של גארט, אך היא גם במקרה החברה הכי טובה של אלי. "אני כל כך שמחה שאת פה!"

"גם אני! ערב שנה חדשה טובה."

"ערב גארט," חבר שלה מתקן אותה.

"גבר," האנה עונה, "שכח מזה. אני לא קוראת לזה ככה."

סאמר נוחרת בלגלוג. "ערב גארט?"

דין מגלגל את עיניו לעבר קפטן הקבוצה הישנה שלנו. "שוויצר." הוא מסתכל על סאמר. "יום הולדתו חל ביום השנה החדשה." "יום גארט," ג'י אומר באופן אוטומטי לפני שהוא מסתובב להגיד שלום לי ולהוליס ולשאר החבר'ה מהקבוצה שהצליחו לעשות את המסע לברוקלין. סאמר זוכה לחיבוק מהיר ונשיקה על הלחי. "טוב לראות אותך, סאמרטיים. אז שרפת את בית האגודה?" "אוי, אלוהים אדירים. לא. לא שרפתי שום דבר!" היא נועצת מבט זועם באחיה.

"אחי, כולם בוהים בך," הוליס אומר לפתע, ומחייך לגארט. הוליס צודק – כמה ראשים הסתובבו לעברנו. רוב האנשים פה שיכורים מדי בשביל להתייחס למה שקורה מסביבם, אך חלק מהם זיהו את גארט. הוא באמצע אחת מעונות הטירונים הנפיצות ביותר בהיסטוריה של 'ברואין', כך שאני לא מופתע שהוא מושך תשומת לב אפילו מחוץ לבוסטון.

"הם בטח יתחילו להציק לי תוך זמן קצר," הוא אומר בקול קודר. "הפסדנו ל'איילנדרז' אתמול בלילה. התוצאה הסופית הייתה חמש-ארבע."

"כן, אבל אתה הבקעת שלוש פעמים," האנה אומרת. "כל אחד שמציק לשחקן עם שלוש הבקעות במשחק הוא אידיוט מטומטם." "האם אידיוט יכול להיות משהו אחר חוץ ממטומטם?" דין שואל בחיוך.

"אוי, תשתוק, די לורנטיס. אתה יודע למה אני מתכוונת." כשעוד אנשים מתחילים להסתכל ולהצביע על גארט, אלי מקניטה. "איך זה מרגיש להיות מפורסם?" "תגידי לי את," ג'י מתבדח חזרה.

"הא. אני לא כזו מפורסמת," אומרת הבחורה שקיבלה תפקיד בסדרה נחשבת בערוץ HBO.

עלילת הסדרה שאלי משחקת בה מבוססת על ספר שנהייתי מאוד לקרוא, ואף על פי שאני שמח בשבילה שהיא קיבלה את התפקיד הזה ושהיא עובדת, אני חושב שהספר היה טוב יותר.

הספר תמיד טוב יותר.

"תפסיקי להיות צנועה כל כך!" סאמר כורכת זרוע סביב אלי, שנמוכה ממנה כמעט בראש. "חבר'ה. ראיתי אותה מחלקת ארבע חתימות הערב. היא כוכבת."
 "רק חצי מהעונה שודרה עד כה," אלי מוחה. "ובכלל לא בטוח שימשיכו לעונה שנייה."

"ברור שכן," דין אומר, כאילו שזה לא נתון לוויכוח בכלל. סאמר משחררת את אלי, חוזרת לעמוד לצידו, ומניחה יד על זרועו. זו לא אחיזה שתלטנית בכלל, אך אני לא מפספס את הדרך שבה גארט והאנטר ננעלים על זה מייד. דין לא מבחין, תודה לאל, כי אלי גוררת אותו משם, בטענה שהיא רוצה עוד ריקוד אחד לפני הספירה לאחור. לצידו, הוליס בוחן את החדר עם רמה די מפתיעה של ריכוז יחסית לגבר שיכור. "אני חייב להחליט את הלשון של מי אני רוצה בתוך הפה שלי בחצות," הוא מכריז.

"אלגנטי ביותר," סאמר אומרת.

הוא שולח אליה מבט אלכסוני ומקניט אותה. "אם תתנהגי יפה, הלשון הזו תוכל להיות שלך."

תגובתה היא להעיף את ראשה לאחור ולצחוק. למרבה המזל, להוליס יש אגו שעשוי מטפלון. הוא מושך בכתפיו והולך, מה שגורם לרוב הבחורים האחרים להתפזר. פייר, הדייר הצרפתי-קנדי שלנו, ומאט אנדרסון, שחקן הגנה בשנתו השלישית במכללה, פונים לבר. רק גארט והאנה נשארים. והאנטר, שמחזיק בירה ביד אחת ואת הנייד שלו בשנייה. הוא מצלם בווידיאו את הקהל, בשביל סטורי באינסטגרם.

"מה איתך?" סאמר שואלת את האנטר. "ראיתי אותך רוקד עם שבע בחורות שונות הערב. עם מי מהן אתה מתכוון להתנשק בחצות?"

"עם אף אחת מהן." הוא מוריד את הנייד, ועיניו הכחולות רציניות לחלוטין. "אני לא בקטע של להתנשק בספירה לאחור. בנות תמיד מנסות למצוא בזה משמעות שלא קיימת."

סאמר מגלגלת את עיניה חזק כל כך שאני מופתע שהיא לא מותחת שריר. "נכון, כי כל הנשים מתחילות לתכנן את החתונות שלהן אחרי נשיקה אחת." היא מסתכלת על האנה שצוחקת. "רוצה לבוא לשירותים? אני רוצה לסדר את האיפור שלי לפני הספירה לאחור. השפתון שלי חייב להיות מושלם כשאנשק את בעלי לעתיד בחצות." היא מכוונת עוד גלגול עיניים לעבר האנטר.

הוא קורץ לה, אדיש לחלוטין. "כדאי שתמהרי, בלונדי. נותרו רק עוד שש-עשרה דקות." הוא מהנהן לעבר השעון הדיגיטלי הענק שתלוי מעל עמדת הדייג'יי.

"אני תכף חוזרת." האנה נותנת לגארט נשיקה ואז הולכת אחרי סאמר.

"אני חייב עוד משקה," אני אומר לגארט. אני מנופף לידיו הריקות. "ואתה גם צריך אחד."

הוא מהנהן ואנו עוזבים את האנטר ליד השולחן ועושים את דרכנו לבר. אנו נעצרים בקצה המרוחק היכן ששקט יותר, ליד המעבר המקושת שמוביל לשירותים.

אני מזמין שתי בירות ומשלם. כשאני מסתובב חזרה, אני מגלה שגארט נועץ בי מבט.

"מה?" אני אומר במבוכה.

"מה קורה איתך ועם סאמר?"

"שום דבר." פאק. עניתי מהר מדי?

"שקרן. ענית מהר מדי."

לעזאזל.

הנימה שלו הופכת זהירה. "כשהיא שמה עליך יד מקודם... זה לא הפריע לך."

הוא צודק. זה לא הפריע לי. בפעם האחרונה שראיתי את סאמר, עשיתי מאמץ מודע לשמור ממנה מרחק. הלילה, נתתי לה לגעת לי בזרוע. חלקתי איתה משקה. באמת, לו הייתי אוהב לרקוד, הייתי כנראה נותן לה לגרור אותי לרחבת הריקודים.

"היא... ובכן, היא דלוקה עליי," אני אומר לאט.

גארט נוחר בבוז. "מה אתה אומר, גבר. הבחורה הזו רוצה לרכוב לך על הזין."

"אני יודע." אשמה מעקצצת לי בגרון. אני מקווה שלא גרמתי לה לפתח ציפיות הלילה. "אל תדאג," אני מרגיע אותן. "לא אלך לשם." הוא נראה מבוהל. "מה יש לי לדאוג?" הגבות שלו מתכווצות. "רגע. יש סיכוי שלא הבנת אותי. אני לא מזהיר אותך להתרחק ממנה. אני חושב שזה דבר טוב."

זעף עולה על שפתיי. "באמת?"

"ברור. זאת אומרת, אחת – אתה אף פעם לא מזדיין." אני בולע צחוק. זה ממש לא נכון. אני מזדיין הרבה. אני רק לא מדבר על זה.

"שתיים – סאמר מתוקה. היא כיפית. קל לדבר איתה." הוא מושך בכתפיו.

"היא יכולה להיות בדיוק מה שאתה צריך. אף שתצטרך לאשר את זה עם דיין קודם. הוא אומנם חושב שהיא מופרעת, אך הוא מגונן עליה."

לאשר את זה עם דיין? זאת אומרת, לבקש רשות מדין לזיין את אחותו הקטנה? גארט השתגע לגמרי אם – תהליך החשיבה שלי נעצר.

"אתה מדבר על יותר מסתם זיון פה," אני אומר.

"טוב, כן. היא אחותו של דיין. הוא יהרוג אותך אם לא."

"אני לא יוצא איתה, ג'י."

"למה לא?" הוא מושיט יד כדי לקחת את הכירות שלנו, ומעביר לי אחת.

אני פותח את הפקק ולוקח לגימה גדולה לפני שאני עונה. "כי היא לא הטיפוס שלי. אין לנו שום דבר במשותף."

"היא אוהבת הוקי," הוא מציין. "זו התחלה."

"ונראה לי שזה מסתיים שם," אני אומר בציניות. "אני מעצב ובוהן משחקי מחשב. אני בקטע של אומנות. אני מכוסה דיו וצופה בתוכניות פשע ב'נטפליקס'. והיא... אני אפילו לא יודע." אני חופר במוח שלי.

"היא אובססיבית לגבי נעליים, לפי מה שדין אומר. והוא מתעקש שיש לה בעיית שופינג."

"טוב, אז היא בקטע של אופנה. יש אנשים שמחשיבים את זה כאומנות."

אני מגחך בבוז. "אתה ממש מגזים עכשיו."
 "ואתה שופט. היא נראית כמו ילדה טובה, פייץ."
 "גבר, סילקו אותה מ'בראון' כי היא חגגה יותר מדי. היא נערת מסיבות. היא חברה באחווה."

אני בשוונג עכשיו, כי הזין שלי עדיין חצי קשה, ואני מחפש נואשות כל סיבה לא לזיין את סאמר.
 "היא... כולה פוזה," אני מסיים.
 "פוזה."

"כן, פוזה." אני מושך בכתפיים בחוסר אונים. "אתה יודע, לא רצינית לגבי שום דבר. היא שטחית."

גארט משתהה במשך שנייה ארוכה, ובוחר את פניי. הוא בוהה במשך זמן רב כל כך שאני משחק עם השרוול בקפוצ'ון שלי, ומרגיש כמו דגימה מתחת למיקרוסקופ שלו. אני שונא את אותה תחושה פולשנית של עיניים שננעצות בי. זו צלקת שנותרה מהילדות, הצורך להתמזג ברקע, להיות בלתי נראה.

אני מתכוון להגיד לו שיפסיק עם זה כשהוא מתחיל לצחוק. "אה, אני מבין. בזבזתי את הזמן שלי בניסיון למכור לך אותה. אבל אתה כבר מכור." עיניו האפורות ניצתות בשמחה. "יש לך קטע עם אחותו של דין."

"ממש לא," אני אומר, אך זו הכחשה שנאמרת בחצי פה.
 "באמת? כי נשמע כאילו שאתה מנסה לשכנע את עצמך שהיא לא מתאימה לך." הוא מחייך. "זה עובד?"

אני נאנח בתבוסה. "בערך? זאת אומרת, הצלחתי לשמור על הידיים שלי ולא לגעת בה כל הלילה."

זה מזכה אותי בצחוק. "תראה, קולין – אני יכול לקרוא לך קולין?"
 פיו נפער. "רק עכשיו קלטתי שמעולם לא קראתי לך קולין."

גארט משתתק מההלם, עד שאני פולט נהימה חסרת סבלנות. "מצטער", הוא אומר. "זה פשוט הטריף לי את המוח. בכל אופן, פיצוי. על הנייר, ולסי ואני לא נראים כאילו שנסדר, נכון? אבל אנחנו מסתדרים, לא?"

הוא צודק. כשראיתי אותם יחד בהתחלה, לא הצלחתי למצוא את ההיגיון בזה. האנה הייתה טיפוס אומנותי שלמד מוזיקה. גארט היה ספורטאי חצוף. הם הפכים בכל כך הרבה מובנים, ולמרות זאת הם מסתדרים היטב כזוג.

אך סאמר ואני... אנחנו לא משדרים על אותו תדר. ממה שראיתי וממה שדין סיפר לי, היא כל כולה 'דרמה קווין', כל הזמן. היא נמשכת לאור הזרקורים. אני נרתע מזה. זה מספיק גרוע שהמשחקים שלנו משודרים בכל שישי בלילה בערוצים המקומיים של 'ניו אינגלנד'. והמשחקים הראשיים משודרים ב-ESPN. אני נרתע רק מעצם המחשבה על כל הזרים שצופים בי מחליק וקולע ונלחם על מסך טלוויזיה ענק.

"כל מה שאני אומר זה שתשמור על ראש פתוח. אל תילחם בזה." הוא טופח לי על הכתף. "פשוט תן לזה לקרות." *תן לזה לקרות.*

ופאק, זה בהחלט יכול לקרות. כל מה שאצטרך לעשות זה לחייך לעברה של סאמר, והיא תהיה בזרועותיי. היא לא הפסיקה לזרוק לעברי רמזים של מעוניינת כל הערב. אבל...

בשורה התחתונה נראה לי שהיא מעל לרמה שלי. אני משחק הוקי. אני אינטליגנטי למדי. אני חתיך, אם ההצלחה שלי בתחום הנשי היא אינדיקציה כלשהי.

אך בסופו של יום, אני אותו ילד חנון שיעדיף להסתתר בחדר השינה שלו ולשחק במשחקי מחשב, בניסיון להעמיד פנים שההורים שלו לא רבים כמו חתול ועכבר.

בתיכון היה לי רגע קצר שבו ניסיתי להרחיב את האופקים שלי. התחלתי לבלות עם חבורה של אנרכיסטים שנהנו למרוד בכל מטרה. אך זה הגיע לסופו כשהם החלו ללכת מכות עם ילדים מבית ספר

סמוך, וחצי מהחבורה נעצרה על תקיפה. לאחר מכן חזרתי מייד לבדידות שלי, לא רק כדי לשמור על מקומי בקבוצת ההוקי, אלא גם כדי לא לספק להוריי סיבה חדשה למריבה. האזנתי להם צורחים זה על זה במשך שעותיים, על מי מהם אשם בכך שהסתובבתי עם "חבורה של פושעים". כך שהעדפתי פשוט להתבודד.

מיותר להגיד שלא היו לי בנות כמו סאמר שהשליכו את עצמן עליי. ולא יצאתי לבלות עם חבריי לקבוצה אחרי משחקי הוקי, כך שאפילו מעריצות הוקי לא בזבוזו את האנרגיה שלהן עליי.

במכללה, התאמצתי להיות חברותי יותר, אך עמוק בפנים אני עדיין אותו בחור שרוצה להישאר רואה ובלתי נראה.

סאמר היא האדם הכי מוחצן שאי-פעם פגשתי.

אבל גארט צודק. אני מתנהג כמו בן זונה שיפוטי. היא אולי נראית קצת מפונקת ושטחית לפעמים, אך מגיעה לה הזדמנות. לכולם מגיע. האנה כבר חזרה לשולחן כשגארט ואני חוזרים. "ממש על הקצה!" היא גוערת בו ומצביעה על השעון הגדול. שתי דקות לחצות.

אני זועף, כי סאמר לא איתה. לעזאזל. איפה היא?

החלטתי להקשיב לעצתו של ג'י ולהפסיק להילחם בזה. אני מתכוון להיכנע, ולנשק לה את הצורה כשהשעון יצלצל בחצות ואראה לאן זה יתקדם משם.

"עוד דקה אחת, ילדים וילדות!" קולו של הדי-ג'יי רועם.

אני סורק את החדר. ולא רואה את סאמר בשום מקום.

אני רוצה לשאול את האנה איפה היא, אך האנה כורכת את זרועותיה סביב צווארו של ג'י, והם לא מתייחסים לאף אחד חוץ מזה לזו.

"שלושים שניות!" הדי-ג'יי צועק.

מסביבי אנשים מתחלקים לזוגות או מתקבצים עם חבריהם. אלי ודין כבר מתמזמזים. הוליס התאחד מחדש עם הברונטית שאיתה רקד מוקדם יותר.

וסאמר עדיין לא פה.

"עשר!" כולם צועקים.

הספרות האדומות על השעון יורדות לאחור עם צעקות הקהל.

"תשע!"

כל שנייה חולפת מביאה איתה עוד גל של אכזבה.

"שמונה! שבע!"

ואז אני מבחין בה. או לפחות אני חושב שזו היא. האורות מהבהבים

כעת, מאירים את ים הגופות שמצטופפים בכר. כל פלאש של אור

עוזר לי ליצור תמונה ברורה יותר של הבחורה שנשענת על הקיר.

"שש! חמש!"

שמלה לבנה. נעלי סירה שטוחות. הקוקו.

"ארבע! שלוש!"

זו סאמר בוודאות.

"שתיים!"

אך היא לא לבד.

"אחד!"

אני מסיט את מבטי ברגע שפיו של האנטר נוחת ברעבתנות על

שפתייה המושלמות של סאמר.

"שנה חדשה טובה!"

פרק 4

פיץ

אני מתעורר למוחרת בבוקר ללא הנגאובר. זה מה שקורה כשאתה שותה רק שלוש בירות וחוזר לחדר שלך במלון לפני אחת בלילה. בערב השנה החדשה.

נכון שאני הנער מהפוסטר להתנהגות טובה? הנייד שלי מודיע לי על עשרות הודעות ושיחות שלא נענו. אני מעביר יד בשיערי הפרוע, מתגלגל לגב ועובר על ההודעות. ההורים שלי שלחו לי הודעה כל אחד בנפרד בשעה שתיים-עשרה בלילה בדיוק. אני יכול לדמיין אותם פשוט יושבים כל אחד בביתו בשעה 11:59 בלילה עם הידיים מרחפות מעל הניידים שלהם, כאילו שהם מוכנים ללחוץ על הזמזם בתוכנית תחרותית בטלוויזיה, וכל אחד נואש להיות הראשון שיעביר את המסר שלו. הם כל כך תחרותיים, לעזאזל.

אימא: שנה חדשה טובה, מתוק! אוהבת אותך כל כךךךךך! זו עומדת להיות השנה הכי טובה אי פעם! השנה שלך! הידד-הידד!

אוי, אלוהים אדירים. לאימהות אסור להגיד "הידד-הידד". לא שההודעה של אבא טובה יותר.

אבא: שנה חדשה טובה. אנחנו על זה.

אנחנו על זה? על מה? הורים שמנסים להישמע מגניבים זה מביך ברמה אחרת לגמרי.

ההודעות של החברים שלי משעשעות יותר.

הוליס: איפה אתה לעזאזל? המריבה רק החלה

הוליס: *משיבה

הוליס: *מטיבה

הוליס: מסיבה!!!! נייד מזדיין

גארט: שנה חדשה טובה! לאן ברכת, קולין? (עדיין מרגיש מוזר לקרוא לך ככה)

חבריי הוותיקים לקבוצה, לוגן וטאקר, שולחים את הודעות השנה החדשה שלהם לקבוצות הצ'אט השונות שלנו. טאק וסברינה כוללים תמונה של התינוק שלהם, שגורם לחברים שלנו לשלוח מיליון אימוג'ים עם לכבות בעיניים.

פייר שולח איזו הודעה בצרפתית.

חבריי לקבוצה מפוצצים את שרשור הקבוצה שלנו באיחולים וקטעי וידאו שונים, שקשה לראות ובלתי אפשרי לשמוע, מהמסיבות השונות שאליהן הם הלכו.

שמו של אחד מחבריי לקבוצה נעדר באופן בולט מהצ'אט הקבוצתי, ומהנייד שלי באופן כללי. מדהים. אף מילה מהאנטר.

אני מוכן להתערב שהוא היה עסוק מדי בשביל לשלוח הודעה למישהו אתמול בלילה.

עסוק, עסוק, עסוק.

אני מתעלם מהדקירה החדה בבית החזה, מכריח את עצמי להעלים את כל המחשבות על האנטר והלילה העמוס-עמוס מאורד שלו מהראש. אני ממשיך לעבור על ההודעות בנייד. בחורה שהכרתי בתיכון שולחת הודעה גנרית. משום-מה, אני עדיין מופיע ברשימת אנשי הקשר שלה, כך שבכל חג, אני מקבל הודעה ממנה. הוליס שולח עוד כמה הודעות שגורמות לי לגחך.

הוליס: היי. הבר נסגר. איפה אתה. בטח מקבל מציצה או משהו?

הוליס: אפטר פרטי בבית של דני. חבר חדש. אתה תאהב אותו

הוליס: טוב, בסדר

הוליס: מתכוון להניח שאתה מת

הוליס: רק מקווה שאתה לא באמת מת!!! אוהב אותך אחי. שנה חדשה, נתחדש איתה. מבטיח.

יאללה. מישהו צריך להחרים את הנייד של הבחור הזה כשהוא שיכור. אני עדיין צוחק כשאני מקיש על ההודעה הבאה. היא מדין. הצחוק שלי מתפוגג ברגע שאני קורא אותה.

דין: שנה חדשה טובה!! קיוויתי לדבר איתך לפני שעזבת. אני צריך טובה ענקית, אחי.

דין: אתם עדיין מחפשים שותף רביעי לבית?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן